

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudkyně Veroniky Juříčkové a soudce Štěpána Výborného v právní věci žalobkyně: **Mgr. Bc. Ing. B. J.**, zastoupené JUDr. Martinem Hostinským, advokátem, sídlem Tišnovská 67, Brno, proti žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje**, sídlem Kounicova 24, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2022, č. j. KRPB-73479-124/ČJ-2018-0600KR, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 12. 2024, č. j. 31 Ad 10/2022-642,

t a k t o :

Kasační stížnosti žalovaného **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje byla žalobkyni přiznána náhrada za bolest dle § 101 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve výši 7 250 Kč a náhrada za ztížení společenského uplatnění podle téhož ustanovení ve výši 100 000 Kč, zamítnut byl požadavek žalobkyně na náhradu za ztížení společenského uplatnění ve výši 300 000 Kč (výrok 1). Dále byla žalobkyni přiznána náhrada účelně vynaložených nákladů spojených s léčením dle § 101 písm. c) zákona o služebním poměru (výrok 2) a náhrada věcné škody dle § 101 písm. e) zákona o služebním poměru (výrok 3). Žalobkyni nebyla přiznána náhrada nákladů na bydlení (výrok 4) a náhrada nákladů spojených s údržbou nemovitosti (výrok 5).

[2] K odvolání žalobkyně žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně částečně změnil ve výroku 1 v částce náhrady za bolest, ve zbylém rozsahu odvolání zamítl.

[3] Proti rozhodnutí žalované brojila žalobkyně žalobou, o níž krajský soud rozhodl tak, že rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (výrok I) a rozhodl o nákladech řízení (výroky II a III). Krajský soud mj. shledal, že napadené rozhodnutí spočívá na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, což vyžaduje zásadní doplnění ve správním řízení. Při vyjasňování rozporů mezi více důkazy si měl žalovaný vyžádat doplnění rozporných posudků, vyjádření lékařů nebo revizní posudek, což neučinil.

II. Návrh na odkladný účinek a vyjádření žalobkyně

[4] Rozsudek krajského soudu napadl žalovaný (stěžovatel) kasační stížností, kterou spojil s žádostí o přiznání odkladného účinku. Tuto žádost vztáhl k výroku I rozsudku krajského soudu.

[5] Stěžovatel uvedl, že právní následky výroku I rozsudku krajského soudu by pro něj znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout žalobkyni. Odkladný účinek by zjevně nebyl v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Újmu stěžovatel spatřuje v tom, že je vázán lhůtami. Žalobkyně jejich nesplnění již napadla stížností a žalobou na nečinnost. Navíc, pokud by odkladný účinek přiznán nebyl, stěžovatel by se musel řídit právním názorem krajského soudu, který se přičí judikatuře Nejvyššího správního soudu. Při jeho respektování by stěžovatel musel nově (znovu) přibrat znalce. Při postupu podle zákona o služebním poměru a prováděcí vyhlášky by přitom stačilo vyjádření posudkového lékaře, pakliže by nebylo vnitřně rozporné. Stěžovatel by s ohledem na názor soudu na odbornost MUDr. L. rovněž musel přibrat dalšího znalce k zodpovězení otázky příčinné souvislosti. Tento posudek by musel předcházet posudku ke stanovení výše odškodnění dle vyhlášky i metodiky Nejvyššího soudu druhým znalcem.

[7] V případě úspěšnosti kasační stížnosti by takové posudky byly nevyužitelné, náklady v řádu desítek tisíc korun na ně by přišly vniveč a řízení by se neúměrně prodloužilo.

[8] Újma žalobkyně spočívající v prodlení s případným obdržením zbylé požadované části odškodnění za tvrzené ztížení společenského uplatnění je dle stěžovatele nepoměrně menší.

[9] **Žalobkyně** ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku zdůraznila, že úraz utrpěla před sedmi lety, stěžovatel řízení zatížil neodůvodněnými průtahy. Nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti pro stěžovatele nepředstavuje, zejména k jeho velikosti a finanční síle, větší újmu. Tvrzení stěžovatele uváděná v žádosti o přiznání odkladného účinku zcela popírají rovnost procesních stran před soudem, procesní postavení žalovaného je v projednávané věci postaveno na roveň žalobkyni.

III. Posouzení návrhu Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení návrhu a po zvážení všech okolností dospěl k závěru, že nejsou naplněny podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[11] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, („s. ř. s.“) kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přičemž § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[12] Ve vztahu k návrhům na přiznání odkladného účinku podaným žalovaným správním orgánem (jako tomu je v nyní posuzované věci) judikatura Nejvyššího správního soudu (např. již usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006-49, č. 1255/2007 Sb. NSS, a usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014-58, č. 3270/2015 Sb. NSS) vychází z toho, že zatímco žalobce bude

pokračování

zpravidla spojovat újmu se svými subjektivními právy, která mohou okamžitý výkon či jiné právní následky rozhodnutí správního orgánu (resp. krajského soudu) skutečně závažně ohrozit, žalovaný správní orgán subjektivní práva nemá. Tím spíše tedy nemůže mít práva, jež by mohla být výkonem nebo jinými právními následky kasační stížností napadeného rozsudku krajského soudu ohrožena. Jeho úkolem je hájit v soudním řízení zákonnost jím vydaného správního rozhodnutí. Otázka zákonnosti rozsudku krajského soudu, resp. skutečnost, že jej žalovaný správní orgán napadl kasační stížností, ovšem nemůže být sama o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku.

[13] V zájmu zachování zásady rovnosti v řízení před soudem nicméně nelze ani žalovanému správnímu orgánu (jako stěžovateli) odeprít právo domáhat se přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Půjde však o případy výjimečné, „*kdy odložení účinků rozhodnutí krajského soudu bude podmíněno ochranou důležitého veřejného zájmu, jehož ohrožení bude v konkrétním případě představovat právě onu nepoměrně větší újmu, než která přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jež nebude v rozporu s jiným veřejným zájmem*“ (výše citované usnesení rozšířeného senátu č. j. 10 Ads 99/2014-58, bod 27). Judikatura Nejvyššího správního soudu k těmto ojedinělým případům řadí např. vrácení řidičského oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku apod. (usnesení ze dne 19. 11. 2015, č. j. 6 Ads 228/2015-36, ve spojení s výše citovaným usnesením rozšířeného senátu č. j. 2 Ans 3/2006-49).

[14] Vážnou újmu stěžovatel spatřuje ve skutečnosti, že je vázán lhůtami (myšleno zřejmě lhůtou pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 71 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, pozn. NSS), a v nákladech na přibrání znalce či znalců k vyhotovení znaleckých posudků, které by byly vynaloženy zbytečně, pokud by Nejvyšší správní soud kasační stížnosti vyhověl.

[15] Nejvyšší správní soud takové argumentaci stěžovatele nepřisvědčil.

[16] Skutečnost, že služební funkcionář bude muset po zrušujícím rozsudku krajského soudu vést další řízení a v něm postupovat dle zákona (tedy i dodržet zákonnou povinnost vydat rozhodnutí ve lhůtě pro vydání rozhodnutí) a řídit se závazným právním názorem krajského soudu, nelze dle Nejvyššího správního soudu považovat za ohrožení či dokonce dotčení veřejného zájmu ve výše uvedeném smyslu. Rozhodování služebních funkcionářů ve věcech služebního poměru na základě zákona je standardním výkonem jejich pravomocí. Důvodem pro výjimečné přiznání odkladného účinku nemůže být pouze možnost, že se postup služebního funkcionáře, který bude povinen učinit poté, co jeho rozhodnutí zruší soud, resp. v souvislosti s tímto postupem vynaložené náklady, ukážou v případě vyhovění kasační stížnosti jako nadbytečné (*per analogiam* srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2024, č. j. 6 As 367/2023-28).

[17] Důvodnosti návrhu nesvědčí ani stěžovatelovo přesvědčení, že právní názor krajského soudu je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Rozhodování o žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti není založeno na principu předběžného posouzení pravděpodobnosti úspěchu ve věci.

[18] S ohledem na nedostatečnou závažnost tvrzené újmy Nejvyšší správní soud nepřikročil k poměřování této újmy s případnými zájmy třetích osob či (jiným) veřejným zájmem.

[19] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelův případ není oním ojedinělým případem, v němž by měl být odkladný účinek přiznán, protože nejsou splněny podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[20] Z usnesení o přiznání či nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005-76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. února 2025

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu